

Land! Land! Hør Herrens ord! Jer. 22, 29

Menighetsblad

for Spydeberg, Hovin og Heli

Nr. 10

DESEMBER 1950

4. årgang

Julens alltid nye budskap!

Eder er i dag en Frelser født! Luk. 2.11.

Vi mennesker vil gjerne høre nytt. Alt nytt har sin interesse, iallfall hvis det er gode nyheter. Allerede da apostelen Paulus besøkte «verdensbyen» Aten, fortelles det om noen av datidens filosofer, visdomslærere, at de viste stor iver i så henseende. Ja, det står endog: «Alle atenere og de fremmede som oppholdt seg der, gav seg ikke stunder til annet enn å fortelle eller høre nytt.» Ap. gj. 17, 21. Men ikke alt nytt er godt nytt. Det gjelder derfor å absorbere det gode og vrake det dårlige.

I julens hellige høytid får vi høre et godt budskap som snart er to tusen år gammelt, og dog er like nytt. Det kunne synes utrolig, men er ikke desto mindre sant. Det er nemlig et budskap som gjelder hver ny generasjon, ja, hvert nytt individ. Hver enkelt av oss må nemlig ta stilling til dette budskap. Ingen kommer det forbi, selv om de ønsker det. Den enkeltes stilling til dette avgjør hans skjebne for tid og evighet.

Derfor burde vi alle stanse opp for dette velsignede evangelium, tenke nøye over det. Det er nemlig budskap om frelse for den enkelte og for oss alle. Er det noe vi trenger mer enn dette, frelse? Enkeltvis og som

folk? Frelse fra alt det som vil ødelegge livet for oss.

Den Frelser som ble født hin julenatt for snart to tusen år siden og kommer til oss på ny. Han makter også denne veldige oppgave, for Han er ikke bare et alminnelig menneske, men Gud. Derfor kunne Han også si før Han legemlig forlot vår verden: «Meg er gitt all makt i himmel og på jord . . .» Matt. 28, 18.

Det er denne Frelser som møter oss i den hellige julehøytid. Han kommer stillfarende, kjærlig og mild, ikke med straff fordi vi har syndet, men for å hjelpe, ja, frelse. Han vet at det onde har fått så stort tak på oss alle at vi ikke makter å frigjøre oss. Derfor synes Han synd på oss og tilbyr oss frelse. Han er også den eneste som makter å frelse et menneske. I vår Bibel uttrykkes det slik: «Der er ikke frelse i noen annen, for der er heller ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, ved hvilket vi skal bli frelste.» Ap. gj. 4, 12.

Bare én Frelser! Men det er også nok for oss alle!

Engelen fra himmelen som hin julenatt for-

Et juleminne fra Nordland

Det var midt i tredve-årene. Høsten hadde vært omtrent som vanlig dernord, kanskje noe mer stormfull, skiftende vær med regn og snø ute ved kysten.

Første juledag opprart riktig pen, om enn mørk. Solskinn var det jo ikke tale om på denne årstid, men når uværet var stille og sjøen rolig, kunne en være godt fornøyd i så måte. Til høymessen i hovedkirken hadde hundrevis av mennesker funnet fram, unge og gamle, de som bodde nær ved og de som hadde lange veier. For julen måtte feires i Herrens hus, selvsagt. Hvorledes skulle det bli jul uten å komme til kirken og høre det gamle, men alltid nye budskap? Nei, det var en opplagt ting. Fram måtte de, landevei og sjøvei, gående, syklende og bilende, med robåt og fiskeskøyter, alt etter som hver var utrustet.

Og slik som samlesangen kunne lyde fra den fullsatte kirke. Ja, det var en lyst å høre, for nordlendingen kan synge. Det skal være visst.

Andre juledag skulle det være festgudstjeneste i kapell-kirken 30—40 km borte. Presten og distriktslegen brukte å reise sammen på disse turene, for det passet så godt for langveisfarende å gå til doktoren samtidig som de reiste til kirken. Så slo de to fluer i ett smekk, som en sier.

I sju-halvåtte-tiden dro vi avsted. Denne gang skulle vi reise «komfortabelt». Bil var tinget for å skyss oss de to første milene,

kynte jule-evangeliet for første gang, kunne si: «Se, jeg forkynner eder en stor glede, som skal vederfares alt folket». Alle skulle altså kunne få del i denne frelse. Ingen behøver å bli utenfor. Det er veldig godt. Dersom altså Frelseren får lov til å komme inn i ditt liv og gjøre sin gjerning, blir du virkelig frelst.

Han er også den eneste som kan frelse jordens ulykkelige folk i den situasjon vi nå er. Men veien fram til dette er at vi enkeltvis og som folk tar imot Ham som vår Frelser. Just her har vi redningen i dag, den eneste redning! Over alt hvor Frelseren får plass, blir det jul — med lys og liv, med fred og glede.

Skulle vi ikke da bli enige om å si med salmedikteren:

*«Å vær da velkommen, Jesus kjær!
Om deg så vil vi nu kvede:
Velkommen Guds trøst,
å vær oss nær!
Velkommen vår juleglede!
Velkommen med din velsignede fred
For gammel og ung her nede!»*

L. R. nr. 112, 6.

som var landevei. Her gikk det greit. Vi nådde fram til veiens endepunkt, og der lå en stor prektig skøyte og ventet. Den var leiet for denne julereisen, så vi kunne være sikre på å komme fort og godt fram og tilbake. Det var jo jul, og ingen av oss hadde lyst til å bli liggende værfast inne i fjorden til tredje juledag eller lenger. — Nå skulle slikt unngåes. Ja, slik omtrent tenkte vi. «Mennesket spør, men Gud rår.»

Vi kom oss ombord. Både klokker og organist samt et par andre var også med — leilighetsskyss. Så sto båten utover. Det blåste og snødde litt. Alt forløp dog bra, — en halv times tid, eller vel så det. Dette må vel bli en fin anneksreise. Jeg sto i styrehuset sammen med føreren. Plutselig merket vi et ordentlig dunk mot bunnen av båten, så ett til og straks sto vi bom fast på et undervannsskjær. — Hva skulle vi gjøre? Ikke tale om å få båten av skjæret. Den var altfor stor til at seks-åtte mann kunne utrette noe. Vinden økte på, snøfallet også. Det så ikke lyst ut. — Skulle vi gå i redningsbåten? Ja, det var helt rimelig, men, men . . . Vi hadde bare én redningsbåt ombord, og den kunne ikke bære mer enn halvdelen av oss. Hvem skulle da gå i redningsbåten, og hvem skulle bli igjen ombord? En foreslo at vi skulle «blusse» etter hjelp. Men mon noen på land ville oppdage det gjennom snøtykken? Og i beste fall — hvem kunne komme oss til hjelp i slikt vær? Vinden økte stadig på, og det var blitt tett snøtykke. Hvor lenge ville det vare før båten ble kastet rundt og vi alle kom i sjøen? Ingen av oss visste det. «I slik en stund, da får du bønner, Gud.» Ja, vær sikker på at det ble bedt. Det var jo den «glade julehøytid» og så grinte døden oss i møte i den kalde sjø. Hver tenkte nok sitt, men alle tok det rolig. Stormen ulte og pep, sjøsprøyten sto høyt. Båten krenget over. Hvor lenge ville det vare før sjøen og stormen tok den? Jeg forsøkte å holde meg øverst oppe ved relingen for om mulig å unngå å bli knust mellom båten og skjæret når båten i tilfelle veltet. Likevel gikk ingen i redningsbåten. Mellom oss og land var det nemlig et «støvlehav», og vind og sjø sto den veien, så det var ikke stort håp om å nå velberget i land på den måten. — Minuttene gled så sakte, så sakte. Hvor lenge? Mannskapet var staute sjømenn. De mistet ikke motet. Tok alt rolig og greit. — Heldigvis holdt sjøen på å flø. Den vokste for hvert minutt. Slik holder den på i seks timer, deretter faller den i nye seks timer. Nå var den altså på oppadgående, og dermed løftet den umerkelig båten vår litt etter litt inntil den plutselig var brakt helt flott og gled bortover sjøen før vi veltet og fikk den våte grav.

God Jul!

En riktig god og velsignet julehøytid ønskes alle i Spydeberg, Hovin og Heli, samt bladets lesere utenfor vår bygd!

Samtidig takker vi for året 1950!

Hjertelig takk for all velvilje og støtte til menighetsbladet, så det har kunnet komme ut med de vanlige nummer uten økonomiske bekymringer!

Dere har vært rørende flinke til å sende gaver til bladet.

Videre vil vi nevne bladets ekspeditør, kassierer og annonsører. Tusen takk for god hjelp og støtte!

Gud gi at det må bli en velsignet høytid både hjemme og borte! Tidene er ikke lyse. Ute i verden finnes det mange som må tilbringe julen i nød og elendighet. Men Gud har vært og er god mot oss. La oss da huske de andre i våre bønner når vi får eie julegleder og julefred i hjerte og hjem!

Guds signing over hjem og fedreland!

En gledelig overraskelse

For noen dager siden kom det en pakke i posten. Det er jo i og for seg ikke noe ekstraordinært. Men denne pakke var likevel noe særlig. Den var ikke til noen personlig, men en gave til kirkebussen i Spydeberg. Innholdet besto av en håndarbeidet silkebrikke og kr. 10.— i penger. Giveren ønsket at brikken måtte bli utloddet til inntekt for kirkebussen. Hun bor ikke selv i Spydeberg engang, men

Sannelig, Gud var god. Han sendte oss frelse hin julemorgen. Vi kunne fortsette vår kirkereise. Båten hadde ikke fått mer skade enn at den fløt godt, og maskinen arbeidet fint. Heldigvis hadde vi vinden med oss, så det gikk strykende innover fjorden den halvannen mils vei som var igjen. Vi nådde fram i god behold, selv om det ikke var lett å komme på land. Men hjemreisen ble noe annet. Vanskelighetene tårnet seg opp. Strabasene ble mange, og først sent på kveld var vi hjemme. Dog får dette være nok for denne gang.

likevel tenker hun på vår bygd og ønsker å gjøre noe for den.

I det brev som fulgte med gaven, sto det at hun selv var glad i kirken, fordi hun hadde møtt Gud der. Og nå fant hun en anledning til å gjøre noe for Gud. Derfor nyttet hun anledningen og sendte sin gave.

Her i menighetsbladet vil vi få si at vi ble helt rørt over denne gave og den kjærlighet og offervilje som ga seg uttrykk på en så vakker måte.

Vi ønsker at Gud rikelig vil signe giveren med sin rike nåde og fred, så hun kan få oppleve sannheten av Jesu ord: «Det er saligere å gi enn å ta.»

Samtidig vil vi henstille til folk i Spydeberg å være oppmerksom på denne sak, slik at det kan bli solgt mange lodder på denne gjenstand når noen av våre små venner sendes omkring med loddbøker.

Kirkebussen

Med det samme vi er inne på dette med kirkebussen, skal vi få opplyse om at den tilstelningen som ble avholdt i Brakka torsdag den 16. november ble meget vellykket. Riktignok var foredragsholderen blitt syk, men mange mennesker var møtt fram og mange pene gjenstander var blitt gitt til utlodningen, og dessuten var folk svært flinke til å ta nummer, så resultatet ble meget godt. Brutto kom det inn over fire hundre kroner, så da leien for Brakka var betalt, ble det tilbake til fordeling mellom Spydeberg og Hovin sokn kr. 390.74. På hvert av de to sokn ble således nettogevinsten kr. 195.37.

For dette vakre resultat vil vi herved bringe hver og en av deltagerne en hjertelig takk. — Dernest vil vi nytte høvet til å oppfordre alle til flittig å benytte kirkebussen om søndagene, så den om mulig kunne bli fullsatt hver gang. Da skulle de økonomiske vanskeligheter snart bli overvunnet. Dette skulle sikkert også ellers bli til gagn, både for den enkelte og for bygden vår.

KRONPRINS OLAV

hilser Den Norske Sjømannskirken i
New York

Den norske sjømannskirke i Brooklyn var vakkert pyntet og tett besatt da kronprinsparet var til stede ved gudstjenesten søndag den 26. november. Kronprinsparet og oberst Østgård ble mottatt ved kirkedøren av prestene Ardal og Agård, samt general-konsul Bent.

Ardal intimerte ut fra Esaias 40, 8: Guds ord står fast. Det er det samme ord som er avmerket i den Bibelen kronprinsparet skjenket sjømannskirken under besøket i 1939, og som ligger på kirkens alter. Ardal

BEREDSKAP

En av de mest berømte historikere i samtiden er engelskmannen Arnold Toynbee. Han er en av de forskerne som ikke bare roter i fortiden og er blind og døv for verden omkring. Nei, han søker å bedømme nåtiden og framtiden ut fra sitt enorme kjennskap til fortiden.

Ved en middag i London i begynnelsen av dette året holdt han en liten tale. Det kommer ikke til å bli krig, slik som mange frykter, uttalte han. Mange lyttet interessert: Hva bygde han en slik tro på? Toynbee forklarte seg ved et bilde:

Det var noen fiskere som fant på at de skulle frakte silda fersk hjem til England. De innrettet store tanker i båtene og fyllte dem med en sølvglinsende foss. Men de gjorde slette erfaringer. Silda ble stående stille i tankene og var ubrukelig når båtene nådde land. Den manglet bevegelse.

Da fant fiskerne på råd. De slapp ned i tankene noen rovfisker som silda skydde unna for. Slik holdt silda seg i bevegelse på grunn av frykten. Den aktiviteten gjorde at silda

understreket at ordene ble oss alle umistelige i de tunge tider som fulgte etter kronprinsparets besøk den gangen og ønsket paret velkommen til sjømannskirken. Han lyste signing over oppholdet og reisen hjem.

Etter sjømannsprestens preken over dagens tekst steg kronprinsen fram og holdt en tankerik og hjertevarm tale med hilsen fra Kongen, som spesielt hadde bedt ham om dette og senere understreket sitt ønske i et brev.

Kronprinsen talte anerkjennende om sjømannskirkens store og verdifulle arbeid. Han uttrykte sin hustrus og sin egen takknemlighet over atter å få høre Guds ord i sjømannskirken og talte om de vanskelige tider alle har å kjempe med og om de verdier kirken symboliserer. Disse verdier har stått sin prøve i tidligere tider og vil holde i de tider som kommer.

Etter gudstjenesten hilste kronprinsparet på sjømannskirkens styre og på en rekke sjøfolk og andre kirkegjengere før avreisen til Hyde Park, hvor de var fru Roosevelts gjester.

(Etter NTB's korr. i «Vårt Land».)

Er det ikke stort at vi har en slik kronprins! Et godt eksempel for andre, både hjemme og ute. En mann som våger å løfte kristendommens fane høyt. Dersom vi hadde mange slike ledere rundt omkring i verden i dag, ville det være av uvurderlig betydning. I det små kan enhver av oss være en fanebærer for kongenes Konge. Våger du å påta deg en sådan oppgave? Verden trenger slike mennesker i dag!

holdt seg frisk og levende. Den ble skremt til å holde seg sterk.

Det blir ingen krig, sa Toynbee, for Vesten vil holde seg i stadig beredskap. Det sørger Østen selv for ved sin politikk.

— — —
Det tør være mye i Toynbees resonnement når det gjelder den militære beredskap. Men det er en beredskap som er enda viktigere. Det er den som består i å bevare og fremme forståelsen for menneskeverdet og de høyeste livsverdiene. Kan vi ikke makte det, så er vi inne på selvutslettelsens linje.

Forutsetningen for at vi skal kunne forbedre oss på forsvar, er at vi har noe å forsvare.

Materialisme og nedvurdering av mennesket som en etisk personlighet brer seg uhyggelig. Også i den del av verden som vi tilhører. Det er det farligste i situasjonen.

Den viktigste beredskapen er derfor at samfunnet og samfunnene gir plass for troens byggende krefter. Der mennesket erkjenner sin høye rang og sitt store ansvar som en Guds skapning, der oppstår synet for det rette menneskeverd. Materialisme og moralsk relativisme — eller til og med nihilisme — er det farligste for vår sikkerhet.

Demokratiet har sin rot og sin eksistensberettigelse i det enkelte menneskes høye verd. Det er kjernen i all beredskap å verne om det.

Det står ugjendrivelig fast at materialismen er grunnlaget for kommunismens verdensanskuelse. Diktaturet er materialismens konsekvens. Demokratiet må derfor i sin beredskap sørge for at det bekjemper materialismens femtekolonne innenfor seg selv.»

(Etter «Folkets Framtid».)

— — —
Under henvisning til foranstående hadde jeg lyst til å spørre om vi nåtidens kristne ser vår oppgave som kristne blant de mennesker vi lever? Også for oss gjelder det å være aktive: å omsette kristendommen i praksis hver eneste dag — hjemme og borte. Kristendom kan ikke lagres. Den må ikke stå stille. Da går den tilbake og dør.

Det har alltid vist seg i kirkens historie at det var i de tider da kristendommen møtte mest motstand at den virkelig hadde framgang. Da Jesu motstandere i sin kampiver hadde fått naglet Jesus til korset, trodde de at de endelig var ferdige med Ham. Men fra da av var det at kristendommen for alvor skjøt fart. Og siden var det i forfølgelsestider at kristendommen særlig fikk mange nye tilhengere. — Kampen og vanskeligheten drev de kristne til å søke riktig nær inn til Gud for å få kraft og hjelp. De kunne ikke holde seg i ro. De måtte kjempe alvorlig for å bevare sitt dyreste eie — den kristne tro. — Derved ble de sterke kristne, erobrende kristne. De eide noe som var mer verdt enn

Et tidens tegn

I Sverige har det — som bekjent — stått stor strid om en konfirmantbok: «Grunden» — utgitt av nåværende biskop Bo Giertz. Det var en del leger, psykiatikere, som fant konfirmantboken skadelig for ungdommen, nettopp fordi den hevdet det kristne syn på seksuallivet i samband med det sjette bud. En skulle jo tro at en biskop skulle være rette mannen til å rettlede ungdommen om moralske forhold, men svenske legespesialister var av en annen oppfatning. De fant naturligvis ut at biskopens bok kunne fremkalle kompleks hos de unge. Følgelig burde konfirmantboken forbys. — Etter «Folkets Framtid» er en nå kommet så langt: Saken ble brakt inn for medicinalstyrelsen, som har behandlet den og oversendt den til kirkeministeren. Av sakens dokumenter går det fram at det i medicinalstyrelsen har vært vanskelig å bli helt ut enige. Men medicinalråd Arvid Maunsbach går sterkt i rette med den «oppblåste kritikk» mot biskopens bok og avslører de motiver som ligger bak aksjonen.

Etter medicinalrådets mening er det egentlig den kristne troslære som en del kritikere vil til livs. Den er dem en torn i øyet — ikke minst når det gjelder forholdet til det sjette bud. Medicinalråden framholder imidlertid at den kristne troslære har en fundamental stilling i det svenske kultursamfunn og representerer vitale verdier for folket. Han framholder også at han ser det som sin plikt å slå vakt om disse verdier mot angrep, hvilket hold de enn måtte komme fra. Han mener således at kritikken mot Bo Giertz er grunnløs, ettersom en hittil ikke har kunnet påvise skadevirkninger på psykisk svake barn etter at de har lest «Grunden». Dessuten framholder han som medlem av medicinalstyrelsen at saken på grunn av sin natur faller utenfor styrelsens embetsområde.

Svensk Veckotidning skriver i denne anledning: «Nå er det å håpe at statsråd Weijne gir rapporten fra medicinalstyrelsen en behandling som for all framtid gjør slutt på en del legers forhåpninger om å få tjenestgjøre i en kjetterdomstol for å prøve kristen tro og livssyn etter mentalhygieniske normer.»

I vårt naboland har altså bølgen gått høyt. I vårt eget land er også sinnene satt i beve-

alt annet. Ikke for noen pris kunne de miste sin tro.

Eier du som leser disse linjer, en tro som er så meget verdt at du ikke kan miste den for noe i verden? Hvis ikke din tro er så verdifull, er der alvorlig grunn til å ta den opp til revisjon. For da duer den ikke når du skal fram for den allvitende Gud.

gelse av liknende grunner. I sommer sendte Kirkedepartementet ut skriv om at forplantningslære skulle gå inn som fag i vår skole.

Det nylig avholdte bispemøte har behandlet også dette spørsmål og kommer i sitt utsendte «hyrdebrev» inn på denne sak og en dermed beslektet sak, nemlig den sterke tendens i tiden til å nedvurdere menneskets verdi. Dette har falt forskjellige tungt for brystet, og de gir uttrykk for sin misnøye i så måte.

Den som imidlertid ser nøkternt på tingene, må vel innrømme at «de tidens menn» som ikke har bruk for Gud og derfor heller ikke tror på evig liv, de har degradert mennesket til dyrestadiet. De vil jo ikke høre tale om at mennesket er skapt i Guds bilde, og da blir konsekvensen ganske enkelt den at mennesket er et dyr, riktignok det høyeststående dyr. Og da skulle det jo ligge klart i dagen for ethvert tenkende menneske at dette syn representerer en radikal nedvurdering av mennesket. Er det ikke nettopp dette som er resultatet av det arbeid som «tidens menn» forsøker å utføre?

Under slike forhold kan en jo ikke vente annet enn at mennesket lar seg lede av sine drifter og lavere instinkter. Hemninger forsvinner, ansvarsfølelsen blir for en stor del borte. Det hele må sees i sammenheng.

Når en er kommet så langt, kan det bli tale om å innføre forplantningslære i folkeskolen ved et maktbud «fra oven.» Undervisningen kan skje ut fra biologisk synspunkt, helt «nøytralt», uten tanke på kristen moral og kristen tro. — Om enkelte kristne foreldre av samvittighetsgrunner ville reagere mot at deres barn skal utsettes for en påvirkning som kunne fjerne all bluferdighet, så er det noe som har liten betydning for de ledende «Folkeførere» eller «folkeforførere» i vårt land i dag.

Dette er sannelig en sak som alle foreldre — og især alle kristne — burde stanse opp for før det er for sent.

Det er naturligvis ikke urimelig for dem som regner med at mennesket bare er et dyr, at de finner det hensiktsmessig å la forplantningslære gå inn som fag i vår skole — og det på bredest mulig grunnlag.

Den nye «Normalplan for landsfolkeskulen» sier ganske kort og greit at målet for undervisningen på dette punkt er: «Å gjeva elevene noko kjennskap til mannekroppen, grunndragene i økslingslæra og dei viktigaste helseregulane, såleis at dei veit å verna om helsa si.»

Dette er altså hva der foreligger fra Kirke- og undervisningsdepartementet i normalplanen. Og de fleste er vel enige i dette. Men det er den videre utformning som i høy grad

Tidens tale

I en nyttårsvurdering skriver biskop Karl Marthinussen om dette århundres begynnelse at det begynte med flyvende faner og klingende spill. Tiden omkring 1900 var optimismens storhetstid. Dens religion var for store kretsers vedkommende troen på den stadig og jevnt fremadskridende utvikling mot en stadig mer fullkommen og lykkelig verden. Garantien for en slik utvikling fant man først og fremst i den moderne naturvitenskap og de rike muligheter den la i menneskenes hender. Utviklingsoptimismen gjaldt også mennesket selv. Stigende kunnskap betød makt, men betød også lykke. Menneskematerialet var gjenstand for stadig forbedring.

Etter å ha omtalt utviklingen framover nevner han verdenskrigene og revolusjonene — og alle de bitre erfaringene vi i dag har bak oss. Hvor ganske annerledes er ikke bildet i dag ved halvhundreårsskiftet. De stolte faner er foldet sammen, vandreren spiller med sordin. I stedet for det første tiårs optimisme står den stadig dypere om seg gripende pessimisme. Mennesket har løst krefter som det ikke rår med, men som tar makten fra det. Det synes å være undergitt veldige makter som fører det dit det ikke vil. Vi er ikke lenger så sikker på at mennesket er den

kan vekke motstand, fordi det ser ut til at det er noen som vil gå så altfor langt og utforme dette i detaljer, blotte alt for barna i en slik alder. — Det er her vi mener at det kan skje ubotelig skade overfor de unge. — Egentlig skulle det være en selvfølge at en slik undervisning ikke ble satt i verk før det forelå en nøyaktig utarbeidet plan. Alle foreldre burde på forhånd ha rett til å få se planen og få vite hvilken påvirkning deres barn skulle utsettes for. I motsatt fall må foreldrene ha rett til å holde sine barn borte fra de timer hvor en *ukristelig* påvirkning skal foregå. — Vi sier *ukristelig* med overlegg, for vi kan frykte det verste når vi kjenner noe til hvorfra pålegget om denne undervisning nå er kommet. Dersom denne del av menneskelivet profaneres, vil det selvfølgelig innvirke på hele livssynet og kan komme til å bidra til å gi det moderne hedenskap ypperlig grobunn. I de siste tyve-tredve årene er vi jo gjennom litteraturen «tutet ørene fulle» av seksualprat, og hvilken dominerende betydning seksuallivet har i det hele tatt. Og skal nå barna bli påduttet den falske lære om at det er helt normalt å følge sine drifter og lavere instinkter — uten hemninger — da er vi kommet langt på vei mot dyrestadiet i dette stykket. I andre stykker kan en da lett følge etter.

strålende suverene herre over livet. Angsten for nye katastrofer som vil bety utslettelsen av hele vår kultur, for ikke å si hele vår eksistens, lever i sinnene og truer med å gjøre oss til en slekt uten tro og uten håp. Ganske visst kan vi imellom møte en ganske rørende tro på at den moderne psykologiske forskning skal redde situasjonen, men særlig sterkt underbygd er den ikke. Frykt og tvil er tegnene for 1950-årenes slekt, en følelse av å befinne seg i et lite pusterom mellom stormene. Utviklingsoptimismen dyrkes ikke av særlig mange av dem som har prøvd å gå til bunns i vår tids problematikk.

Et annet framtrødende trekk ved tiden er verdensnihilismen hvis ideal er å kunne uttrykke hele vårt fysiske univers i matematiske formler, har også forrykket troen på faste moralske normer for vårt liv. Alt er godt, om enn ikke alt er like godt.

Den kristne tenking er i dag tvunget tilbake til en ny besinnelse på sitt bibelske gitte åpenbaringsgrunnlag. De sider ved det bibelske vitesbyrd som den liberale teologi anså for uvesentlig eller fremmedlegemer i evangeliet, i «Jesu religion», er i den nyeste teologi helt nødvendige og vitale tanker til i det hele tatt å kunne forstå og vurdere den situa-

Vi har i friskt minne noe av det som hendte for bare få år siden. Da var det en bestemt menneskerase som skulle framelskes. Den gang var det riktignok en annen retning som sto for styret, men en ting hadde de felles den gang og i dag: Menneskeverdet var nedskrevet. Gudsbildet for en stor del borte. Evighetslivet uten realitet. Når det enkelte menneske blir et nummer i krigsmaskineriet eller en arbeidsmaur i de moderne storbedrifter, har ikke den enkelte stort han skulle ha sagt. Individet holder på å forsvinne. Det er bare det materielle som teller. Sjelen, ånden er borte.

Vi tror ikke det finnes mange utover vårt vidstrakte land som vil hilse en slik utvikling med glede. Tvertimot! Derfor hadde vi lyst til å minne om vår store Mesters advarsel: «Ta eder i vare for farisæernes og saducæernes surdeig!» Surdeigen har en forunderlig evne til å virke. La oss derfor være våkne! Ta vare på den kristne arv! Hold ditt adelsmerke blankpusset!! Du er skapt i Guds bilde, med en udødelig sjel og bestemt for det evige liv!! Det nytter ikke med de store materielle framskritt og timelig vinning, dersom sjelen tar skade. Jfr. Matt. 16, 26.

Det kristne livssyn på Guds ords grunn må alltid være det ledende!

Begynn med ditt eget indre

Det er noe forjaget og forkavet over hele livet. Verden er blitt så industrialisert og hektisk mekanisert, at det er nesten umulig for et vanlig menneske å stanse opp og koble av. Med eller mot sin vilje, må det ruse av sted, og vi jager og maser, for til slutt å styrte med utslitt hjerte og ødelagte nerver.

Stillhet og tillit — det lyder som et fjernt ekko fra en svunden verden.

Men det er denne verden vi må finne igjen. Stillheten innenfor den evige Gud — det er ikke ensbetydende med ørkesløshet og dørskhet. Det er en stillhet som er fylt av innhold fordi den gir Gud anledning til å tale direkte til oss. Og hans ord er ånd og liv, det skaper hva det nevner.

La oss huske at kjærligheten er livets og lykkens grunnlov. Vi må begynne i vårt eget hjem i dagliglivet.

Bare et vennlig ansikt, gode smil, vennlige

sjon vi er inne i. Det esjatalogiske-apokalyptiske, tankene om dommen og Kristi gjenkomst, er i dag aktuelle. «Det dunkle skrift», Johannes' åpenbaring viser seg på en forbløffende måte å kaste lys over tidsfenomene. Verdinihilismen, realativismen tvinger kirken til å betone Gudsordets absolutte, evige autoritet. Kirken får igjen sin plass i selve frelsesanordningen.

Tyngdepunktet flyttes fra det subjektive over mot det objektive. — — —

I det hele er det kulturhistoriske moment i det bibelske budskap kommet klarere til sin rett. Til sist er det ikke kristendommen som trenger kulturen, forholdet er det omvendte. Flere av de skarpeste kulturanalytikere: Eliot, Toynbee, Maritain, framholder dette. Jo klarere den kristne forkynnelse kan bevare sin rent religiøse karakter, desto bedre kan den tjene mennesket og kulturen. Det betyr hverken verdensflukt eller kulturforakt — men at det er noe som er «det ene nødvendige» såvel for den enkelte som for menneskeheten — og dette ene nødvendige er å forkynde den korsfestede, oppstandne, levende Frelser, «Ordet fra evighet som ble kjød», som den eneste bergingsmulighet for en slekt på vei mot døden og fortapelsen.

— — —
Hva så med neste halvhundreår?

Som kristne har vi ingen grunn til å synge klagesanger ved dette nyttårsskifte. Vi har ingen grunn til å være nervøse på Guds vegne for at han ikke skal klare situasjonen. Det er ikke utelukket at Gud tvers gjennom sekulariseringen og pessimisme, gjennom angsten og fortvilelsen forbereder en ny æra for sitt rikes vekst blant oss.

Etter «Samleren».

Menighetsblad

for Spydeberg, Hovin og Heli

Utgis av Spydeberg, Hovin og Heli Menighetsråd

Ansvarlig redaktør S. T. STORAKER
Kasserer Kjøpmann E. A. SKULLERUD
Ekspedisjon FRK. MARY MELLUM, tlf 8

ord med vennlig klang i stemmen gjør underverker. Det stimulerer de vi lever sammen med til å gi gode smil og vennlighet igjen.

Dette skjer i følge Guds grunnleggende lov om kjærlighetens gjenskapermakt.

Gud har her gitt oss en sikker vei til lykken bare vi vil følge den.

Begynn med ditt eget indre

hvis du vil fred på jord.

Begynn med å dempe og hindre

det selviske ufredsord.

Begynn med en fredfull stemme

der hvor du mest blir hørt.

Begynn med å kunne glemme

hva ille deg har berørt.

Begynn med å kunne dempe

ufred blant dem du står nær,

da lærer du først å kjempe

med hell mot den ondes hær.

Innsendt.

Døpte

12. november 1950: Marit, f. 16. august 1950 av foreldre gbr. Olav Funderud og h. Herborg Laura, f. Tomasgaard, Løken.

Gudstjenester

Julaften kl. 11: Barnegudstjeneste med juletre i Spydeberg kirke.

1. juledag kl. 11: Høytidsgudstjeneste i Hovin kirke med ofring til N. M. S.

1. juledag kl. 17: Høytidsgudstjeneste i Spydeberg kirke med ofring til N. M. S.

2. juledag kl. 11: Høytidsgudstjeneste i Heli kapell med ofring til N. M. S.

Søndag 31. desember kl. 11: Gudstjeneste på Mørk Pleiehjem.

Nyttårsnatten kl. 23: Midnattsgudstjeneste i Hovin kirke.

1. nyttårsdag kl. 11: Høymesse med nattverd i Spydeberg kirke.

Søndag 7. januar kl. 11: Høymesse i Hovin kirke.

Søndag 14. januar kl. 11: Høymesse i Spydeberg kirke.

Søndag 21. januar kl. 11: Høymesse i Hovin kirke.

Søndag 28. januar kl. 11: Gudstjeneste i Heli.

Gaver til Menighetsbladet

H. S. kr. 10.—. Knut Unnerud, Lund og Harald Hoff kr. 20.—. S. H. & H. H. kr. 10.—. Iver Hesselberg Asgård, Bekkelagshøgda kr. 4.—. T. kr. 10.—. Karl Herland kr. 10.—. Tusen takk!

<p>Sverre Nilsen Spydeberg, tlf 136 a. Bilforretning og verksted.</p>	<p>E. A. Skullerud ass. landhandel. Spydeberg, tlf. 15.</p>
<p>A.s Spydeberg Handelsforening Tlf. 13 og 120. Glass, stentøy, kolonial og bygningsartikler. Egen avdeling for skotøy og manufaktur.</p>	<p>Spydeberg Sparebank — Opprettet 1859 — Utfører alle alminnelige bankforretninger. Kontortid: Alle hverdager kl. 9—13 og fredag dessuten kl. 16—17. Tlf. Spydeberg 7.</p>
<p>Magnus Pettersen anbefaler store og små busser til turkjøring. Tlf. 69, Spydeberg.</p>	<p>Hans Alvim Kolonial — Glass — Stentøy — Kjøkkenutstyr. Spydeberg, tlf. 178.</p>
<p>Spydeberg Manufaktur T. Lunder. Klær, tøy, leketøy m. m. m.</p>	<p>Arne Nygaard ass. landhandel. Tlf. Godheim 224.</p>
<p>A. Lageraaen ass. landhandleri ved Myhra-krysset. Tlf. 145, Spydeberg.</p>	<p>Aksel Hestengen, Spydeberg Sportsforretning. Bensin, olje, gummi. Reparasjonsverksted. Tlf. 43.</p>
<p>Dagny Ødeli, Spydeberg Melk og kolonialforretning. Spydeberg, tlf. 180.</p>	<p>Jens Buer Elektrisk forretning. Spydeberg, tlf. 146.</p>
<p>Einar Guddal Snekkerverksted. Karosserireparasjon — Dreining. Tlf. Spydeberg 198.</p>	<p>Spydeberg Stenhuggeri Konrad Jacobsen. Gravmonumenter m. m. Tlf. 205.</p>
<p>Aksel Sørby Kolonial — Manufaktur. Malerverar — Bygningsartikler. Tlf. Spydeberg 152.</p>	<p>Spydeberg Kjøttforretning Inneh. Brødr. Helle. Tlf. 184, Spydeberg. Kjøtt og fleisk, alle slags deiger og pølsevarer, samt smørbrød-pålegg.</p>
<p>Lege Martin Schou Spydeberg, tlf. 105.</p>	<p>Græshagen Hønseri Godkjent Avlscenter. Spydeberg, tlf. 138.</p>